

LBRIS | MADELINE TAYLOR
www.knopx.com
books

MOSTENITORUL ILUZIEI

Traducere din engleză de
Roxana Brînceanu

STORIA
BOOKS

Cuprind capul iubitului meu în palme, tânjind să-l zdrobesc de podeaua din lemn masiv.

Degetele îmi alunecă peste bustul neted din marmură, rece și neclintit. O asemănare perfectă. Aducându-i fața lângă a mea, caut în ochii lui goi vreun fel de explicație sau scuză. Dar singurul mesaj pe care mi-l oferă este o inscripție gravată în partea de jos.

Trăiască regele!

Pun bustul înapoi pe vitrină, zâmbind când observ pata roșu-închis pe care am lăsat-o pe obrazul lui. În această seară, sângele de pe mâinile mele este vina lui Baylor – e normal ca și el să fie pătat de sânge.

Aruncând o privire în jurul spițeriei lui Darrow, constat că nu s-a schimbat prea mult de când am fost aici ultima oară. A înlocuit candelabru cu o monstruoasă din obsidian. Fragmentele sale reflectă lumina lunii pe fiecare suprafață. Alte câteva oglinzi noi atârnă prin spițerie, aducând numărul total la douăsprezece, și zăresc o serie de așa-numite cristale *vindecătoare* pe care le vinde clienților săi.

Pierdut în această mare de nimicuri strălucitoare, e greu să știi unde să te uiți.

Dar în asta constă geniul lui Darrow.

Oferă publicului său o păcăleală evidentă, distrăgându-i atenția cu exces și vanitate. Nu-i permite niciodată să-i vadă ascuțimea dinților sau agerimea privirii până când nu e prea târziu.

Ascult pașii lui neliniștiți de la etaj și tavanul care scârțâie într-un ritm constant. În ciuda faptului că este proprietarul unei frumoase moșii la țară, cel mai adesea Darrow doarme aici. Bănuiesc că asta are legătură cu faptul că, spre deosebire de vecinii săi de la țară,

Darrow și-a cumpărat moșia, nu a moștenit-o, iar banii lui au fost și ei câștigați, nu moșteniți.

Deși s-ar putea să-l țină aici, în Solmare, și proximitatea bordurilor din oraș. Mi s-a spus că este un vizitator frecvent.

Mă gândesc dacă să sun clopoțelul pentru a-l avertiza de prezența mea sau pur și simplu să răstorn bustul scump al regelui. Să văd capul lui Baylor spărgându-se în bucăți mici mi-ar ridica fără îndoială moralul.

Înfrânându-mi instinctele distructive, întind mâna spre clopoțel. Majoritatea persoanelor nu apreciază vizitele mele târzii. De obicei ele se termină cu vărsare de sânge, ca întâlnirea mea anterioară din această seară. Dar, dacă Della ar ști că sunt aici, ar vrea să încerc măcar să fiu civilizată – o sarcină periculoasă pentru cineva cu meseria mea.

În clipa în care clopoțelul sună în camera întunecată, mișcările lui Darrow de deasupra încetează. Trec câteva secunde până când pașii lui ușori se îndreaptă spre scară. Probabil crede că e silențios, dar auzul meu este mult mai bun decât al lui.

Darrow coboară treptele cu un zâmbet nepăsător, pictat cu grijă pe față. În ciuda orei târzii, este încă îmbrăcat într-un costum elegant din catifea, brodat cu filigran auriu. Niciuna dintre buclele sale blonde ca mierea nu este în dezordine, fiecare căzând pe umeri într-un mod care îi încadrează perfect structura osoasă puternică.

Nu pot să nu admir perfecțiunea fațadei pe care o afișează.

Mă pufnește râsul la vederea unui pumnal împodobit cu pietre prețioase, ascuns în talia pantalonilor. De parcă asta ar fi mai mult decât un mic inconvenient pentru mine. În timp ce caută sursa sunetului, își mijeste ochii căprui, dar, deși aceștia se plimbă peste locul în care stau, nu poate să mă vadă.

Ca spectru, pot dispărea după bunul-plac.

Este un tip extrem de rar de magie a iluziei, ceea ce mă face un instrument valoros. Sau un dușman redutabil. Chiar și înainte de războiul care l-a pus pe Baylor pe tron, înainte ca zeița Iluziei să dispară, tipul meu de magie nu era obișnuit.

— Arată-te! cere Darrow, cu doar o umbră de teamă strecurându-i-se în tonul dur.

Dându-mi ochii peste cap, renunț la iluzie. Dacă e șocat de prezența mea în spițeria sa, ascunde rapid acest lucru sub un

zâmbet fermecător. Mă prefac că nu observ cum scoate din teacă arma ridicolă.

— Lady Iverson, cântă el în timp ce coboară nonșalant ultima treaptă. Cui datorez această vizită neașteptată din partea cățelușului meu preferat?

Cățeluș – termenul afectuos pe care regele îl folosește pentru mine. Când am venit să locuiesc cu regele Baylor, a început să-mi spună „micul său cățeluș”. Atunci mi s-a părut drăguț, dar asta a fost înainte să-mi dau seama că numele era o referire la modul în care mi-a pus zgardă și m-a domesticit.

Se pare că am fost ultima care a înțeles gluma.

Păstrându-mi fața impasibilă, îi susțin privirea lui Darrow, fără să-i ofer reacția la care speră. Pe la spatele regelui, supușii lui îmi aruncă adesea acest cuvânt. La fel ca Darrow, îl folosesc cu cruzime, ca pe o insultă.

— Poate ai nevoie de ajutorul meu într-o chestiune dificilă? întrebă el, un zâmbet seducător întinzându-i buzele pline. Te asigur, doamnă, că ai fi pe mâini extrem de capabile.

Îi ofer drept răspuns zâmbetul meu cel mai dulce, unul rezervat de obicei stăpânului meu, apoi îmi mișc brațul și arunc bustul regelui pe podea. Să-l aud spărgându-se este la fel de satisfăcător pe cât speram să fie.

— Ups!

Ridic din umeri și zâmbetul îmi devine răutăcios.

— Îmi pare rău, Darrow!

El oftează, privind cu indiferență cioburile de marmură împrăștiate pe parchet.

— Păcat. Aș fi crezut că până acum regele te-a educat.

Nu trece decât o secundă până când pumnalul meu îi ajunge la gât. Mâna lui, care încă ține propriul pumnal, se ridică instinctiv, dar eu îi prind repede încheietura și i-o imobilizez pe tețghea, lângă noi. Deși corpul îi e încordat, expresia lui este una de plictiseală, de parcă situația în care se află nu îl preocupă deloc.

Plescăi din limbă, prefăcându-mă dezamăgită.

— Zău acum, așa se vorbește cu spectrul Majestății Sale?

Lumea îmi spune „cățeluș” atât de des, încât uită pentru ce m-a antrenat stăpânul meu.

Darrow își păstrează expresia calmă, dar fața îi pălește ușor când îmi observă înfățișarea. La curte sunt îmbrăcată pentru seducție, înfășurată în rochii decoltate din mătase și satin. Dar în seara asta pantalonii și cămașa cu mâneci lungi sunt din piele rezistentă, iar părul meu lung și roșu este strâns într-o împletitură simplă care îmi cade pe spate. Sub mantia neagră se poate distinge cu ușurință strălucirea armelor legate pe abdomen și coapse. Iar sângele de sub unghiile mele adaugă cu siguranță un efect drăguț.

Înghite cu greu când privirea îi cade pe zgarda cu rubine din jurul gâtului meu.

— Te-a trimis aici pentru mine? întreabă Darrow încet.

E o întrebare legitimă. Regele mă trimite adesea să-iucid dușmanii. Asta făceam înainte să ajung aici. Scutur din cap, alungând ecoul rugămintilor disperate ale bărbatului pe care l-am ucis în seara asta. Îmi reprim sentimentele și mă forțez să mă concentrez pe prezent.

— Ar fi trebuit? întreb. Nu faci nimic ilegal aici, nu-i așa, Darrow?

— Haide, lady Iverson!

Zâmbetul cochet i-a revenit, cu toate că e ceva mai puțin convingător.

— N-am arătat niciodată lipsă de respect față de Majestatea Sa.

Înalt sprâncenele.

— Serios? Ai fost tare bucuros să nu mă respecti *pe mine*. Ai uitat că vorbesc în numele regelui?

Șuieră când îi ciupesc ușor gâtul cu lama. Țâșnește o picătură de sânge, croindu-și drum pe gâtul lui. Mirosul slab de cupru plutește în aer, tentându-mă să mă lărgesc tăietura, să umplu spițeria cu sângele lui și să-i trimit sufletul dincolo de vâlul Morții.

Fiind doar semielf, Darrow este mai rezistent decât un muritor, dar e puțin probabil să supraviețuiască unei tăieturi adânci la artera carotidă. Fațada lui de calm se crapă când ochii i se îndreaptă spre pumnalul pe care încă îl ține strâns în mâna imobilizată. Îmi dau exasperată ochii peste cap, îi eliberez încheietura și cobor lama.

— Haide, Darrow! Chiar crezi că te-ai ucide?

Râd și fac un pas înapoi, dar amândoi știm că, dacă regele mi-ar porunci, n-aș avea de ales.

Se îndepărtează de vitrină și își masează gâtul cu mâna liberă, întinzând câteva picături de sânge pe piele.

— Sigur că nu.

Buzele i se întind într-un fel de zâmbet și își aruncă o buclă rebelă peste umăr.

— Sunt prea frumos ca să fiu ucis.

Dau din cap spre micul lui pumnal împodobit cu pietre prețioase.

— Chiar credeai că ăsta ar fi suficient să mă oprească?

— Nu ar fi suficient să-i oprească pe cei mai mulți?

Râde, dar sună forțat.

Darrow a fost întotdeauna prea interesat de zvonurile despre mine. Aruncă adesea comentarii voalate, sperând să mă facă să greșesc sau să mă păcălească să mărturisesc informații pe care foarte puțini le cunosc. Desigur, există zvonuri, povești care circulă în șoaptă și sunt considerate conspirații. Dar cei ca Darrow se ocupă cu tranzacționarea secretelor și urmărirea zvonurilor.

Nu am nicio îndoială că povestea mea îl fascinează mai mult decât i-ar plăcea.

Forțându-mă să mă relaxez, îmi ascund lama și mă mut de cealaltă parte a vitrinei lui Darrow, ca să-i las puțin spațiu. Când piciorul meu calcă pe ceva tare, îmi cobor privirea și văd rămășițele împrăștiate ale bustului regelui. O parte a feței sale este complet distrusă, dar cealaltă jumătate a rezistat bine. O zdrobesc sub bocanc, bucurându-mă de felul în care se sfărâmă.

— Majestatea Sa are nevoie de informații, anunț.

Darrow își duce mâinile la spate.

— Despre ce anume?

— Specialitatea ta, spun, incapabilă să ascund amărăciunea care se strecoară în tonul meu. Vräji.

Majoritatea elfilor nu sunt capabili de magie complexă, de obicei având doar darul vieții îndelungate și al vindecării rapide. Dar unora dintre noi ni s-a acordat mult mai multă, natura acesteia depinzând de insula verrană de pe care provenim. Cineva de pe A Opta Insulă ar putea fi priceput în prezicerea viitorului, în timp ce o persoană de pe Prima Insulă ar putea fi capabilă să comunice cu toate creaturile vii. Dar noi, cei de pe A Șaptea Insulă, suntem mult mai înșelători.

Noi suntem specializați în magia iluziei. În timp ce eu sunt cunoscută drept spectru, Darrow este ceea ce noi numim vrăjitor. Aceștia sunt unii dintre cei mai temuți mânăuitori de magie, având

abilitatea de a crea obiecte și vrăji puternice. Probabil de aceea toți dușmanii lui Darrow își găsesc sfârșitul în circumstanțe misterioase, care nu pot fi niciodată legate de el.

— Regele se întreabă dacă nu cumva cunoști vreo vrajă care leagă o persoană de alta, îi spun cu o voce plictisită, prefăcându-mă interesată de așa-zisele sale pietre vindecătoare.

— Aș avea nevoie de mai multe informații. Există multe moduri de a lega două persoane. Unele sunt temporare, altele, permanente.

Vocea lui e tensionată. Mă întreb dacă e din cauză că nu-i place că îi răscolesc lucrurile.

Ei bine...

Iau din vitrină o pereche de cercei cu smaralde și îi țin lângă urechi.

— Nu mi-ar sta bine cu ăștia? întreb fluturând din gene.

El expiră lung, ciupindu-și șaua nasului.

— Arătau mai bine în vitrină. Fii un cățeluș cuminte și pune-i la loc!

Dându-mi ochii peste cap, fac cum mi-a cerut. Am învățat pe pielea mea să nu port bijuterii create de Darrow.

— Regele caută o metodă de legare pe termen lung.

Mijește ochii, interesat. O parte din culoarea pe care o pierduse mai devreme se întoarce, odată cu încrederea lui.

— Pe termen lung este mai complicat, spune el, sprijinindu-se nonșalant de perete și încrucișându-și brațele peste piept. Există modalități de a crea o poziune de legare, dar ar trebui consumată regulat ca să-și mențină eficacitatea. Și este posibil ca destinatarul să dezvolte o toleranță la ea în timp, ceea ce înseamnă că ar trebui să crești doza în mod constant. Ar funcționa bine câteva săptămâni sau chiar luni, dar nu aș sugera să fie folosită o perioadă mai lungă.

Își păstrează postura relaxată, întruchiparea perfectă a interesului profesional. Dar pot spune din felul în care mă privește prea atent, căutând orice semn de dezamăgire față de cuvintele sale, că așteaptă să mă dau de gol.

Nu o fac.

— Oricum, continuă el cu o sclipire periculoasă în ochi, dacă nu caută ceva care să dureze ani, aș sugera folosirea unui obiect.

— Ce fel de obiect? întreb, sprijinindu-mi cotul pe vitrina dintre noi.

— A, orice ar fi bun, atât timp cât e ceva ce poate fi purtat în permanență asupra persoanei respective.

Ridică din umeri, arătând spre pietrele prețioase din fața mea.

— Bijuteriile funcționează cel mai bine. Un inel sau o brățară, continuă el și buzele i se curbează într-un zâmbet răutăcios. Poate un colier.

Este fizic dureros să mă abțin să trag de zgardă, dar, prin bunăvoința Ursitoarelor, reușesc cumva să rămân nemișcată.

— Ești sigură că regele este cel care cere informația asta?

Se îndepărtează de perete și se apropie.

— Sau zgarda aia devine puțin prea strâmtă pentru tine?

Strâng din dinți și mă forțez să respir adânc, simțind cum aerul trece nestingherit prin trahee. Nu există niciun motiv ca zgarda să se activeze în acest moment.

Darrow râde de disconfortul meu.

— Și eu care credeam că ești un cățeluș docil.

Îi arăt dinții, dar mă mănâncă degetele să zgârii colierul, să-l smulg de la gât și să scap de greutatea sufocantă. Ca majoritatea lucrurilor mortale, este frumos. Zeci de rubine înșelător de seducătoare, incrustate într-o montură complexă din argint. Cel mai mare rubin oval se află în centru, lângă trahee, iar unul puțin mai mic atârnă până la claviculă.

E rafinat, dar îmi atârnă în jurul gâtului ca un ștreang.

Îmi țin mâinile pe lângă corp, amintindu-mi că nu ar ajuta la nimic să trag de el. Conform vrăjii aruncate asupra zgârzii, numai regele are puterea să o scoată. Când mi-a pus-o la gât, aveam doar zece ani. Mi-a spus că mă va proteja și că nimeni nu va putea să mă ia vreodată de lângă el. Mi-a promis că, atât timp cât o voi purta, el mă va putea găsi întotdeauna. La vremea aceea nu vedeam nimic rău în asta. De fapt, ideea mi se părea liniștitoare. Dar, după cincisprezece ani, nu mai găsesc alinare în a fi legată de un stăpân cu care nu mai am nimic în comun.

Când regele mi-a explicat ce va face colierul, a uitat să menționeze câteva lucruri. Unul dintre ele era că, ori de câte ori îl supăram, zgarda se strângea tot mai tare, până când nu mai puteam respira.

Până când mă sufocam.

Strâng pumnii, încercând cu disperare să nu-mi pierd cumpătul.

— Știu că tu ești cel care i-a furnizat regelui zgarda mea.

— Posibil.

Ridică din umeri, încrucișând din nou brațele.

— Majestatea Sa a apelat la mine pentru multe lucruri de-a lungul anilor. Nu poți să te aștepți să-mi amintesc fiecare comoară.

Îi arunc o privire inexpresivă.

— Amândoi știm că îți amintești bine de asta, îi atrag atenția. Acum cincisprezece ani ți-ai deschis mica ta spițerie în Highgrove. Un loc ciudat pentru a face afaceri, având în vedere circumstanțele nașterii tale.

Highgrove nu este la fel ca restul orașului Solmare. Nu banii îți cumpără intrarea, ci sângele. Este controlat de consiliu, un grup format din membri ai familiilor conducătoare. Doar cei de origine nobilă au voie să dețină proprietăți aici. Când apare un loc disponibil în district, întregul consiliu trebuie să aprobe cumpărătorul.

În ciuda eforturilor depuse pentru a-și șterge jumătatea muritoare, este bine cunoscut faptul că Darrow este un bastard semielf. De aceea elfii nobili din clasa conducătoare nu l-au acceptat niciodată pe deplin. O, sunt fericiți să-i folosească serviciile când au nevoie, dar, indiferent de cât de frumoase îi sunt hainele sau de câte secrete descoperă, el nu va fi niciodată cu adevărat unul dintre ei.

Nu l-ar primi niciodată de bunăvoie în Highgrove.

Îmi aruncă un zâmbet șiret, continuându-și rolul de idiot nepăsător.

— Ce pot să spun? Am făcut o propunere convingătoare celor din consiliu, iar ei mi-au recunoscut valoarea.

Mijesc ochii și frustrarea mea crește.

— Chiar te aștepți să cred că elfii nobili din consiliu au încălcat sute de ani de tradiție și prejudecăți pentru a primi în Highgrove unui bastard semielf, doar pentru că le-a plăcut *modelul tău de afaceri*?

Darrow ridică din umeri.

— S-au mai întâmplat lucruri ciudate.

— Nu fără ajutor, insist. Asta ar fi costat mai mult decât secretele și negocierile tale din culise. Ai fi avut nevoie de intervenția regelui.

LRDIS | You know
Nu răspunde, dar știm amândoi că e adevărat. Singura persoană care poate controla membrii consiliului este regele.

Mă aplec peste tejea, cu vocea mai blândă acum.

— Știu cât de generos e regele nostru cu cei care îl mulțumesc.

Ceva vulnerabil sticlește în ochii lui, însă e repede înlocuit de dispreț.

— Tu sigur știi.

Scrâșnesc din dinți.

— Ți-a dat actul de proprietate pentru clădirea asta în schimbul zgărzii mele.

— Și ce dacă?

Oftează, îndepărtându-și o buclă de pe față.

— Ce vrei să fac acum?

Înalț bărbia, uitându-mă în ochii lui.

— Vreau s-o scoți.

Darrow începe să râdă, dar privirea mea aspră îi spune că nu glumesc.

— E imposibil, zice el prudent.

Mâna mi se întoarce la pumnal și sprâncenele lui se ridică brusc când îl scot din nou. Un scârțâit oribil umple camera când trag vârful lamei peste vitrina de sticlă dintre noi.

— Vezi tu, nu cred că asta e adevărat, îi spun, venind în fața lui. Ești paranoic, mereu atent să ai antidoturi pentru fiecare otravă din incinta ta.

Gâtul i se mișcă în timp ce mă privește învârtind arma între degete.

— Nu ai face niciodată o înțelegere care ți-ar putea provoca mai târziu probleme. Nu i-ai fi dat regelui ceva ce ar putea fi folosit împotriva ta fără să știi cum să-l contracarezi.

Orice urmă de dispreț dispare din expresia lui; își îndepărtează atenția de la pumnal și îmi întâlnește din nou privirea.

— Uneori, riscul merită recompensa, spune el încet.

O urmă vagă de rușine îi străbate ochii cât suspină adânc.

— Iverson.

Mă cutremur sesizând compasiunea din vocea lui, dar el continuă să vorbească:

— Există o singură modalitate de a scăpa de zgardă. Trebuie s-o scoată regele însuși.

Nu!

Simt un nod greu în stomac și membrele îmi înțepenesc. Trebuie să funcționeze! Nu există alte opțiuni, nu am unde altundeva să cer ajutor. Nu pot continua să trăiesc așa. Nu, după ce... Îmi opresc gândul, știind că acum nu e momentul să mă pierd în vinovăție.

— Minți! insist cu dinții strânși.

Incapabilă să stau nemișcată, mă plimb prin spițerie, ridicând fiecare obiect pe care îl găsesc. Sticla se sparge când răstorn câteva sticlute de cristal pe podea, căutând ceva, *orice*, care să mă ajute.

— Ce faci? întreabă el când întind mâna după o fiolă cu lichid violet.

Mi-o ia din mâini și o pune cu grijă înapoi pe raft.

— Trebuie să ai ceva care să funcționeze, mormăi în timp ce mă îndrept spre camera din spate, știind că acolo ține ascunse obiecte speciale. Poate că te prefaci că ești prost, dar te cunosc. Ești prea prudent ca să-ți asumi un astfel de risc.

Vine în fața mea, mă apucă de umeri și mă oprește.

— Iverson, nu e nimic aici care să te ajute, îmi spune blând, ochii lui căprui implorându-mă să fiu rațională.

Dar nu pot.

Mi se formează un nod și în gât și sunt sigură că mă sufoc, sigură că zgarda a profitat de acest moment ca să atace. Îl împing pe Darrow și fac un pas înapoi. El dă din cap, cu ochii plini de o înțelegere de care n-am nevoie.

Întotdeauna am simțit o stranie afinitate cu Darrow. Poate că l-a ajutat pe rege să mă distrugă, dar suntem două fețe ale aceleiași monede. Amândoi suntem bastarzi care ne-am croit drumul spre vârf prin înșelăciune, ocupând locuri la care nu avem dreptul.

Și amândoi suntem detestați pentru asta.

Forțând aerul să-mi intre în plămâni, îi analizez cuvintele în minte, încercând să descopăr minciunile pe care le ascunde cu atâta măiestrie.

— Ai spus că *aici* nu e nimic care să mă ajute, spun încet, urmărindu-i fața îndeaproape, pentru a observa ușoara tensionare din jurul ochilor. Dar în altă parte?

Dintr-odată, compasiunea lui se transformă în iritare, iar expresia îi devine severă.

— Iverson, cred că e timpul să...

Se oprește în mijlocul ideii când întorc capul brusc spre ușă. O conștientizare mă cuprinde brusc, ridicându-mi părul de pe brațe. Senzația de gheață care îmi apasă ceafa și îmi curge pe șira spinării îmi provoacă fiori.

Cineva se apropie de spițerie.

Prezența sa este apăsătoare. Dominantă. Opresivă într-un mod care rivalizează chiar și cu a regelui. Îmi ling buzele și aproape că îi simt gustul în aer. Ca un déjà-vu, e familiar într-un mod pe care nu-l pot defini, dar ceva îndepărtat din ungherele minții mele recunoaște senzația.

Darrow înțepenește, uitându-se în jur după sursa schimbării mele bruște.

— Ce se întâmplă?

Confuzia îmi desenează cute pe frunte și mă întorc iar cu fața la el.

— Tu nu simți asta?

Clatină din cap, stărnindu-mi o mie de întrebări pe vârful limbii, dar acestea dispar când îmi îndrept din nou privirea spre ușă. Prezența devine mai puternică cu fiecare secundă care trece.

Se apropie.

— Aștepti pe cineva? întreb.

— Nu! se jură el, dar sângele care i se scurge de pe față spune altceva.

Îmi amintesc cum se plimba la etaj, cât de neliniștit părea. Și când a coborât, era complet îmbrăcat. Ciudat pentru ora asta din noapte...

Futu-i!

Aruncându-i o privire furioasă care promite violență, mă înfășor într-o iluzie. Mă învăluie senzația a mii de ace mici care îmi înțepă pielea în vreme ce dispar din vedere. Invidia îi arde în ochi cât se uită la locul în care stăteam, dar nu am timp să mă bucur de asta. Trecând repede pe lângă vitrinele de prezentare, mă ascund în colțul din spate și șoptesc rugăciuni silențioase către Ursitoare. Nimeni nu trebuie să știe că am fost aici în seara asta. Am riscat deja dezvăluindu-i intențiile mele lui Darrow. Dacă această conversație ajunge la urechile lui Baylor...

Îmi țin privirea fixată pe ușa din față, așteptând să apară sursa acestei prezențe ciudate. Anxietatea îmi zgârie stomacul pe măsură

ce bezna inundă încăperea. Îmi spun că e doar un nor care trece peste lună, dar apoi întinericul începe să se târască în sus pe pereți. Acoperă ferestrele, lăsând doar o fâșie de lumină să pătrundă prin geamuri.

Umbre de smoală se strecoară prin crăpătura de sub ușă și fire de fum negru pătrund tot mai adânc în cameră. Inima mi se oprește când le văd târându-se și luând forma unor șerpi. Ochii lor roșii par să fiarbă în timp ce își întorc capetele înapoi și încolo, căutând ceva.

Sfinte Ursitoare!

Mă las în jos, mă ghemuiesc într-o minge strânsă și mă fac cât mai mică posibil. Din noua mea poziție nu mai pot vedea ușa din față, dar o aud scârțâind când se deschide. Câteva clipe mai târziu, niște bocanci grei tropăie pe parchet, făcând pași lenți și siguri. Nu-l pot vedea pe nou-venit, dar îi simt puterea. E mai densă acum, că se află în cameră – o greutate zdrobitoare, gata să nimicească orice dușman. Nu am idee ce fel de creatură este și nu mă interesează să aflu.

— Îmi place ce ai făcut cu locul ăsta.

Vocea bărbatului este bogată și profundă, provocându-mi fiori pe șira spinării.

— Da, iartă-mă pentru dezordine, milord!

Darrow, care se află încă în câmpul meu vizual, privește în jos spre urmele izbucnirii mele, cu o expresie de scuze.

— Voiam să curăț înainte să apari. Nu te așteptam decât peste o oră.

Cuvintele lui sunt ferme, dar lipsa de condescendență din tonul său arată clar că Darrow e neliniștit. Singura dată când l-am auzit așa de binevoitor a fost în prezența regelui.

— Nu contează, răspunde străinul. Nu stau mult.

Cioburile de marmură scrâșnesc sub bocancii lui când pășește în câmpul meu vizual. Chiar și în lumina slabă, îi pot desluși silueta. E înalt și îl privește pe Darrow de la câțiva centimetri deasupra lui. Poartă o mantie grea, neagră, cu bordură de blană. Deși cea mai mare parte a corpului îi este ascunsă, îmi dau seama că e bine făcut. Are părul negru dat pe spate, dar nu e suficientă lumină ca să-i disting clar fața.

— Desigur, spune Darrow, dând din cap rigid. Am cercetat problema despre care m-ai întrebat. Mă duc să-mi iau notițele.